

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το εμπριμέ σπίτι

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΓΑΖΙΑ στο κέντρο της πόλης έχει ξεφυτρώσει τα τελευταία χρόνια μια μονοκατοικία που όλοι στη γειτονιά φωνάζουν εμπριμέ, γιατί είναι το μοναδικό πολύχρωμο σπίτι δίπλα στις πολυκατοικίες. Είναι γεμάτο λουλούδια, γαρδένιες και μπουκαμβίλιες, που το πνίγουν κάθε άνοιξη και κάνουν τους περαστικούς να το θαυμάζουν. Κοντοστέκονται, κι όταν δε βλέπουν κανέναν να τους κοιτάζει, κόβουν ένα κλωνάρι πασχαλιάς, ένα γιασεμί, μια γαρδένια απ' αυτές που ξεχειλίζουν από τα κάγκελα. Στη γειτονιά όλοι ζηλεύουν και η κυρία Φρόσω, που μένει στο πρώτο όροφο στην απέναντι πολυκατοικία, σταυροκοπιέται κάθε φορά που βλέπει άλλη μια γαρδένια να ξεπροβάλλει στην αυλή. «Με τι τα ραντίζει η μάγισσα;» λέει και ξαναλέει.

Τις πρώτες μέρες που εμφανίστηκε το καινούριο ζευγάρι στη μικρή μονοκατοικία η κυρία Φρόσω έκανε όλη τη γειτονιά άνω κάτω. «Ποιοι είναι, πώς βρέθηκαν, τι τους γυάλισε απ' το γκρεμισμένο παλιόσπιτο;» Γιατί το εμπριμέ παλιά ήταν ένα εγκαταλειμμένο σπίτι που κανείς δεν ήξερε καλά καλά πού ανήκε. Ένας σεισμός έριξε τη σκεπή κι ύστερα άρχισε να γερνάει γρήγορα γρήγορα. Πλημμύριζε μπάζα και χορτάριαζε κι έγινε φιλόξενος τόπος για όλα τα αδέσποτα της περιοχής, ώσπου μια μέρα είδαν απέξω μια ταμπέλα: «Πωλείται».

«Αν βρεθεί κανείς να το αγοράσει, θα είναι στ' αλήθεια τρελός. Ο γιος μου, που έχτισε την καινούρια πολυκατοικία στον πίσω δρόμο, Αναπαύσεως και Στράβωνος, τους πήρε τηλέφωνο και το ζήτησε γι' αντιπαροχή, αλλά του είπαν πως το σπίτι πουλήθηκε κιόλας. Ποιος σοβαρός άνθρωπος θα αγόραζε αυτή την ποντικότρυπα για να μείνει;» σχολίασε η κυρία Φρόσω στο μπακάλη, στο μανάβη, στο χασάπη. Τώρα ήταν στο ψιλικατζίδικο και τα έλεγε με τον κύριο Μανόλη.

«Σίγουρα, κύριε Μανόλη, θα είναι κάποιοι κακόμοιροι που θα το κάνουν στέκι υπόπτων».

«Καλά, κυρία Φρόσω» της είπε ο Μανόλης ο ψιλικατζής «εσείς δε φωνάζατε ότι το σπίτι ήταν εστία μόλυνσεως κι ότι κάτι έπρεπε να γίνει; Να τώρα που βρέθηκαν δυο άνθρωποι να το αγοράσουν. Θα το φροντίσουν σίγουρα».

Η κυρία Φρόσω στραβομουτσούνιασε.

«Καλύτερα να το έριχναν να έφτιαχναν καμιά καινούρια πολυκατοικία. Ο γιος μου χτίζει τις καλύτερες πολυκατοικίες. Και ψηλές και γερές. Σαν ουρανοξύστες.

Άσε, κύριε Μανόλη μου, που στις πολυκατοικίες κατοικούν άνθρωποι συγκεκριμένοι, νοικοκυραίοι. Οικογένειες, άντε ένας παππούς, μια γιαγιά, άντε και κανένα κουτσούβελο. Οι

πολυκατοικίες έχουν κανονισμούς. Ποιος σοβαρός άνθρωπος θα ήθελε αυτό το χαμόσπιτο, αν είχε τη δυνατότητα να μείνει σ' ένα σύγχρονο διαμέρισμα;»

«Ε να που βρέθηκαν δύο. Κι έμαθα ότι ο κύριος είναι μάλιστα γιατρός».

«Έτσι λέει. Αν ήταν γιατρός, εδώ θα ερχόταν; Να δεις που θα είναι κανένας κακόμοιρος φοιτητάκος».

«Δεν είναι φοιτητής. Ακτινολόγος έμαθα πως είναι. Ο κύριος Διαμαντής. Και η κυρία Μανταλένα, η γυναίκα του, είναι δασκάλα ή ξεναγός ή κάτι τέτοιο».

«Καλά, κύριε Μανόλη μου, ξέρεις τόσα πράγματα και δε μου λες κι εμένα να μαθαίνω;»

«Πού να φανταστώ ότι σ' ενδιέφερε, κυρία Φρόσω;» έκανε ο Μανόλης, λες και δεν ήξερε τι κουτσομπόλα ήταν.

Κουτσομπόλα και κακιά και στριμμένη είναι η κυρία Φρόσω. Όλοι την αποφεύγουν, γιατί φοβούνται το στόμα της. Μόλις κάτι γίνεται στη γειτονιά, βγαίνει έξω με τη ρόμπα της, τις παντόφλες και τα ρολεϊ στο κεφάλι και σκορπάει τον πανικό δεξιά και αριστερά. Κουνάει τα χέρια της και απειλεί ότι θα καλέσει το Εκατό. Ούτε δικό της να ήταν το Εκατό! Η αλήθεια είναι ότι ο άντρας της είναι αστυνομικός, αλλά εκείνος δε νοιάζεται για κανέναν στη γειτονιά και κυρίως για την κυρία Φρόσω, που όταν τη βλέπει να ψωνίζει σε κάποιο μαγαζί επιταχύνει το βήμα του για να φτάσει στο σπίτι πριν από εκείνη. Λες και θα μπορούσε να την κλειδώσει έξω! Μπα, μάλλον το κάνει για να χαρεί λίγο την εφημερίδα του πριν εκείνη εμφανιστεί για την αναφορά με τα νέα της γειτονιάς. Ο ίδιος τους ξέρει όλους από τις διηγήσεις της γυναίκας του, αλλά πολλές φορές τους μπερδεύει και φουρκίζει την κυρία Φρόσω. Τι να κάνει και ο κύριος Λάζαρος ο αστυνομικός; Στην υπηρεσία όλοι τον σέβονται και στο σπίτι του δε βρίσκει ένα λεπτό ησυχία.

«Άσε με, ρε Φρόσω, να χαρείς. Δε με νοιάζει για κανέναν».

«Σπουδαίος αστυνομικός είσαι. Μωρέ, καμιά φορά θα μπουν στο σπίτι μας Αλβανοί κι εσύ δε θα το πάρεις είδηση».

«Γιατί, ρε Φρόσω, να μπουν στο δικό μας σπίτι οι Αλβανοί, δικό τους σπίτι δεν έχουν;»

«Θέλεις να με συγχύσεις πάλι, Λάζαρε, και κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Ο κόσμος είναι γεμάτος κινδύνους κι εσύ κοιμάσαι. Ελληνική Αστυνομία, σου λέει ο άλλος. Μωρέ ρώτα κι εμένα να μάθεις. Αν δεν ενδιαφέρεσαι για τη γειτονιά σου, πώς θα σ' ενδιαφέρει η κοινωνία αύριο; Κοιμάται η Ελληνική Αστυνομία τον ύπνο του δικαίου, γι' αυτό η Ελλάδα έγινε ξέφραγο αμπέλι».

Η κυρία Φρόσω πληροφόρησε τον άντρα της, που ρουφούσε με θόρυβο τη φασολάδα του, ότι το απέναντι χαμόσπιτο πουλήθηκε σ' ένα ζευγάρι που έλεγαν ότι ο σύζυγος ήταν γιατρός, αλλά ποιος ξέρει τι κουμάσι ήταν.

«Γιατρός; Καλό μου ακούγεται» είπε ο Λάζαρος, για να φάει την κατσάδα της γυναίκας του βροχή σαν απάντηση.

«Καλά, το γιο σου που το ήθελε για πολυκατοικία δεν τον σκέφτηκες;»

«Βρε Φρόσω μου, ο γιος μας θα βρει να κάνει αλλού πολυκατοικία, αυτή εδώ θα μας έκοβε τον αέρα».

Την επόμενη μέρα ο κύριος Λάζαρος έφαγε ψωμί κι ελιές, γιατί οι απέναντι είχαν μετακόμιση. Από την πολλή την παρακολούθηση, η Φρόσω έκαψε τα σουτζουκάκια που με τόση λαχτάρα περίμενε ο κύριος Λάζαρος. Έμαθε λοιπόν η Φρόσω ότι οι απέναντι είναι περίεργοι και καθόλου συνηθισμένοι. Αυτός σοβαρός φαινόταν, κατά τα λεγόμενα της Φρόσως, αυτή όμως σκέτη σουρλουλού. Νοέμβριος μήνας κι ήρθε ντυμένη ουράνιο τόξο. Πορτοκαλιά μπλούζα, φούξια παντελόνι και ροζ κορδέλα.

«Και να πεις ότι είναι κοριτσάκι;» σχολίασε η κυρία Φρόσω. «Τα 'χει τα χρονάκια της. Τριάντα συμπληρωμένα. Αμ εκείνα τα μαλλιά της; Κόκκινα κατακόκκινα. Αφύσικα μαλλιά. Δεν τα έχω ξαναδεί ποτέ».

Από κείνη τη μέρα η κυρία Φρόσω μάθαινε από τους γύρω τα νέα της ημέρας κι αφοσιωνόταν στην παρακολούθηση των νεοφερμένων. Κάθε μέρα και μια έκπληξη. Στην αρχή ήρθαν οι δυο τους κι ένα κοριτσάκι πέντε έξι χρονών, σε μια βδομάδα άκουσαν γαβγίσματα και σιγά σιγά, μέρα με τη μέρα, το χαμόσπιτο βάφτηκε γαλαζορόζ και ο κήπος άρχισε να μεταμορφώνεται από ζούγκλα αναρριχητικών φυτών που ήταν σε παράδεισο λουλουδιών. Η γειτονιά βάφτισε το σπίτι εμπριμέ, καθώς ξεχώριζε απ' όλα τα άλλα σαν τη μύγα μες στο γάλα. Σε λίγο θέρριψε και η γαζία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Παρακολούθηση για γέλια

Στο εμπριμέ σπίτι μεγάλωνε η μικρή Εύα. Τα γέλια της και οι φωνές της ακούγονταν ως απέναντι, στο ψιλικατζίδικο του Μανόλη, το μανάβικο του Δημήτρη, το χασάπικο του Βαγγέλη. Την άκουγε και η κυρία Φρόσω, που όλο στραβομουτσούνιαζε, γιατί τα γέλια της μικρής δεν την άφηναν να συγκεντρωθεί στην παρακολούθηση της κυρίας Μανταλένας. Τον τελευταίο χρόνο η κυρία Φρόσω είχε συγκεντρώσει όλο της το ενδιαφέρον στα φυτά της κυρίας Μανταλένας. Πίστευε ότι στον τρόπο που θέρριευαν τα φυτά κρυβόταν κάποιο μυστικό φίλτρο της γειτόνισσας. Γιατί ήταν σίγουρη ότι η Μανταλένα ήταν κάτι σαν μάγισσα και τώρα μάζεψε στοιχεία για να το αποδείξει.

«Καλημέρα, κυρία Μανταλένα».

«Καλημέρα, κυρία Φρόσω».

«Δάσος η αυλή σας. Τι τους κάνετε και μεγαλώνουν τόσο πολύ και τόσο γρήγορα;»

«Τ' αγαπάω».

«Ναι, ναι, κι εγώ τ' αγαπάω, αλλά έχω να στεριώσω γαρδένια από τότε που ο Θοδωρής μου ήταν μικρός και τώρα

έγινε εργολάβος, και μάλιστα από τους καλύτερους. Φτιάχνει πολυκατοικίες. Και ψηλές και γερές. Από πού παίρνετε χώμα; Ή μήπως βάζετε κανένα λίπασμα, κανένα χαλασμένο λεμόνι, καμιά ασπιρίνη, κανένα άλλο περίεργο γιατρικό μέσα στο χώμα;»

«Όχι, τίποτα. Δεν ξέρω βέβαια μήπως τα πουλιά που μαζεύονται στον κήπο και τα τσιμπολογάνε κάνουν τίποτα». «Τα πουλιά;»

«Ναι, τα πουλιά».

«Τα πουλιά φροντίζουν τον κήπο σας;»

«Όχι, αλλά, να, και τα λουλούδια θέλουνε παρέα. Εσείς τους μιλάτε καθόλου, κυρία Φρόσω;»

«Στα πουλιά;»

«Όχι, στα φυτά σας και στα λουλούδια».

«Στα φυτά και στα λουλούδια;»

«Ναι. Εγώ κάθε μέρα τους μιλάω και αυτό τα καθησυχάζει».

«Και τι λέτε στα λουλούδια;»

«Πολλά. Τι λέτε όταν πίνετε καφέ με τις φιλενάδες σας;»

Ώρες τώρα να φτιάχνουμε καφέ και στις μπουκαμβίλιες. Πως τον πίνετε, κύριε Γιασεμί μου; Μωρέ, η Φρόσω ήταν σίγουρη. Ήταν μάγισσα η απέναντι, απλώς το έπαιζε τρελή για να μην την παίρνουν στα σοβαρά και την καρφώσουν. «Να δεις που δε θα έχει σκιά δικιά της, όπως οι μάγισσες». Έκανε τα πάντα η Φρόσω για να συναντήσει τη Μανταλένα με τον ήλιο απέναντι, για να δει αν έχει σκιά ή όχι, αλλά δεν τα είχε καταφέρει ως τώρα. Καθόταν με τις ώρες και περίμενε πότε θα βγει να ψωνίσει, αλλά τίποτα. Η Μανταλένα έβγαине μόνο το απόγευμα στη γειτονιά, ενώ τις πρωινές ώρες εξαφανιζόταν. «Πού να πηγαίνει και χάνεται;» σκεπτόταν η Φρόσω. «Να δεις που κατάλαβε ότι την υποπτεύομαι και δε θέλει να βγει το πρωί, μήπως και την ανακαλύψω. Αν τα καταφέρω και δω αν έχει ή δεν έχει σκιά, θα ξέρω αν είναι μάγισσα. Και τότε την κρατάω στο χέρι». Η Φρόσω ήξερε ότι είχαν περάσει οι εποχές που έκαιγαν τις μάγισσες, όμως πολλές φορές ονειρευόταν μια μεγάλη φωτιά στην πλατεία και τη Μανταλένα πάνω να καίγεται και να φλέγεται.

Η Μανταλένα, πάλι, από τότε που εμφανίστηκε στη γειτονιά, τους κέρδισε όλους. Είχε για τους πάντες ένα μεγάλο χαμόγελο και μια καλή κουβέντα. Η γειτονιά δεν ήξερε και πολλά πράγματα γι' αυτούς. Κόντευαν δύο χρόνια από τότε που μετακόμισαν, και οι γείτονες το μόνο που ήξεραν ήταν ότι ο κύριος Διαμαντής ήταν γιατρός, που έφευγε το πρωί και γυρνούσε το βράδυ. Όποιος περνούσε έξω από το σπίτι άκουγε τη Μανταλένα να παίζει πιάνο, να τραγουδάει ή να παίζει με τη μικρή Εύα. Είχαν κρεμάσει μια κόκκινη κούνια στη μέση της αυλής από το ψηλότερο κλαδί της γαζίας και η μικρή κουνιόταν με τις ώρες. Γύρω της έτρεχε ένας μεγάλος καφετής σκύλος που τον φώναζαν Σι Ντο. Της Μανταλένας της άρεσε να τονίζει και τις δυο συλλαβές: Σι Ντο. Δύο συλλαβές, δύο νότες, ν' ακούγονται και οι δύο. Μια μεγάλη

γάτα ήταν ξαπλωμένη πάνω στην εξώπορτα, κι αυτή της ιδίας ράτσας με το Σι Ντο. Της ευγενικής ράτσας του δρόμου δηλαδή. Η Φατιμά είχε δυο μεγάλα πράσινα μάτια κι έστεκε στην πόρτα κοιτώντας τους περαστικούς. Γουργούριζε, γουργούριζε σαν περιστέρι και κατάπινε τον ήλιο ευτυχισμένη, αλλά, μόλις περνούσε η Φρόσω, τα μάτια της γινόντουσαν δυο μικρά, λεπτά σμαραγδένια μαχαίρια και το γουργουρητό της επιθετικό κι απειλητικό νιαούρισμα. Έκανε το σταυρό της η Φρόσω, σταύρωνε και το γατί να το ξορκίσει, γιατί σίγουρα μαγεμένο ήταν κι αυτό. «Μωρέ, θα φας φόλα» του έλεγε, κι η Φατιμά σαν να καταλάβαινε τσίριζε «νιάουουου», την άκουγε ο Σι Ντο, έτρεχε γαβγίζοντας και γινόταν τέτοια φασαρία, που ξεσήκωνε όλη τη γειτονιά. Η Φρόσω όμως δεν το έβαζε κάτω. Πέρναγε και ξαναπέρναγε έξω από το εμπριμέ και έριχνε κλεφτές ματιές. Σήμερα κρύβεται πίσω από τα φυτά και βγάζει από την τσάντα της κάτι μικροσκοπικά κιάλια. Τα κιάλια αυτά τα είχε αγοράσει γι' αυτόν ακριβώς το λόγο. Για να παρακολουθεί τη Μανταλένα. Προσπαθεί η Φρόσω να την εντοπίσει μέσα από το δάσος των φυτών. Ξαφνικά ακούει φωνές και γυρίζει προς τα εκεί. Και τι να δει! Τη Μανταλένα με τα κατακόκκινα μαλλιά της ανάκατα να φωνάζει κάτι ακατάληπτες κουβέντες και να στριφογυρίζει μια τεράστια κουτάλα μέσα σε μια ψηλή χύτρα. Δίπλα της η Εύα, φορώντας μια σκούρα κάπα, πηδούσε δίπλα της, γύρω από τη χύτρα.

Αγελάδα μου παχιά
Για βούτυρο και νοστιμιά
Καλαμπόκια κίτρινα
Σαν τον ήλιο με τα στάχια
Τσι τσι τσι τσιρίζανε
Και το λόγο τους δε δίνανε
Τακουνιές, κλοτσιές
Αγκωνιές, δαγκωματιές
Μες στις χύτρας τις γωνιές
Τσι τσι τσι τσιρίζανε
Και το λόγο τους δε δίνανε.

Ως τον ουρανό τα κύματα
Ως τη θάλασσα τα σύννεφα
Άσπρα άσπρα κύματα
Άσπρα άσπρα σύννεφα
Άσπρα και καυτά
Στων παιδιών την αγκαλιά.

Η Φρόσω δεν πίστευε στα μάτια της. Ήταν έτοιμη να βάλει τις φωνές. Κοίταξε καλύτερα. Η ψηλή χύτρα άρχισε να ξεχειλίζει. Τι ήταν αυτά! Άσπρα άσπρα, το ένα μετά το άλλο έβγαιναν μέσα από τη χύτρα. Το καπάκι ανεβοκατέβαινε με δύναμη κι άχνιζε και κάτι φούσκωνε και γέμισε η

κουζίνα σύννεφα και η Μανταλένα με την Εύα πηδούσαν, πηδούσαν! Η Φρόσω προσπάθησε να στηριχτεί σε μια πέτρα να δει καλύτερα. Τώρα πια έβλεπε μόνο καπνούς και τίποτα άλλο. «Θεέ μου, γίνονται αυτά τα ειδωλολατρικά στην εποχή μας; Τι είναι τούτο;» «Κρακ» άκουσε η Φρόσω κι ύστερα έπεσε και νόμιζε πως γέμισε καπνούς το κεφάλι της. Ζαλίστηκε, φαίνεται. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια της, είδε το σκύλο να της δείχνει τα δόντια του και τη γάτα να στριγκλίζει. «Σκάστε, τέρατα του σατανά και πράκτορες της μάγισσας! Θα φάτε φόλα!» Σηκώθηκε η Φρόσω, τινάχτηκε και κοίταξε πάλι στην κουζίνα, αλλά δεν είδε ούτε Μανταλένα ούτε χύτρα ούτε τίποτα. «Η θυσία τέλειωσε, φαίνεται, και τα καθάρισαν όλα» σκέφτηκε η Φρόσω. «Αλλά δε θα μου γλιτώσει εμένα. Την άλλη φορά θα την τσακώσω στα πράσα». Γύρισε να φύγει η Φρόσω, και τότε ακούστηκε πάλι ένα μικρό «κρακ» και βρέθηκε ξανά στο έδαφος. Πώς έσπασε το τακούνι της; Κι ύστερα ακούστηκε ένα μεγάλο «κρααακ»! Η φούστα της είχε πιαστεί στο κάγκελο καθώς έκανε ακροβατικά για να δει καλύτερα και τώρα σκίστηκε. Η μισή έμεινε στο κάγκελο κι άλλη μισή πάνω από το κομπινεζόν της.

«Αααχ!» τσίριξε η Φρόσω κι έτρεξε κουτσαίνοντας με τη φούστα, το παπούτσι και το τακούνι να μπει στο σπίτι της και να κρυφτεί.

Ως το μεσημέρι δε σταμάτησε να μουρμουρίζει και να αναθεματίζει το σκύλο, τη γάτα κι όλο τους το σόι, τη μάγισσα, το παιδί της κι όλους τους ομοίους τους. Όταν γύρισε ο Λάζαρος στο σπίτι, τη βρήκε να μονολογεί ακόμα. «Ποιος σου 'φταιξε, Φρόσω; Πάλι η απέναντι; Τι σου 'κανε η γυναίκα;»

Η Φρόσω έτρεξε μέσα και έφερε τη σκισμένη φούστα, το παπούτσι και το τακούνι. Τα έβαλε όλα στο τραπέζι σαν λάφυρα και του τα έδειξε.

«Τι έχεις να πεις τώρα;»

«Ότι είχες κάποιο δυστύχημα».

«Ε λοιπόν, μάθε πως για όλα αυτά φταίει η απέναντι».

«Σου επιτέθηκε;»

«Όχι ακριβώς, αλλά σχεδόν».

«Δηλαδή;»

«Στεκόμουνα απέξω και, καθώς γύρισα να φύγω...»

«Σου επιτέθηκαν τα κάγκελα;»

«Κάπως έτσι. Με διαολεμένο τρόπο, η φούστα μου πιάστηκε στα κάγκελα και το τακούνι μου έσπασε».

«Και τι έκανες εκεί έξω;»

«Περνούσα».

«Αυτό στ' αλήθεια είναι περίεργο».

«Είδες που σου τα έλεγα;»

«Εκτός αν είχες σκαρφαλώσει στα κάγκελα για να παρακολουθήσεις τι γίνεται μέσα στο σπίτι, αλλά αυτό στ' αλήθεια δε θέλω ούτε να το φανταστώ, γιατί τότε θα θυμώσω».

«Κι εγώ σου λέω ότι η απέναντι είναι μάγισσα και κάνει
θυσίες στην κουζίνα της και σφάζει αγελάδες και λέει
παράξενα, τρελά πράγματα».

«Κι εγώ σου λέω να κοιτάξεις τη δουλειά σου, για να μη
βρεθούμε μπλεγμένοι. Έτσι όπως το πας, θα γίνουμε
σούργελο σ' όλη τη γειτονιά. Ασχολήσου με κάτι άλλο και
ξέχνα τη γυναίκα απέναντι».

Η Φρόσω δεν το έβαλε κάτω. Απλώς κατάλαβε ότι προς το
παρόν καλά θα έκανε να μη μιλήσει, για να μην εκνευρίσει
τον άντρα της. Όμως στο μυαλό της δούλεψε ήδη το επόμενο
σχέδιο. Θα μάζευε τα στοιχεία που χρειαζόταν για να
καταγγείλει τη Μανταλένα, και τότε θα έβλεπαν όλοι οι
γύρω, που την είχαν για καλή...